

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ιουλίου ε. ε.

516. Συλλαβόγραφος.

Τών έπειτών τα σώματα συνήθως περιβάλλω, Σπής μουσικής-την κλίμακα-πρώτων μου κατέχει θέσει, ένψ το άλλο έχθρον αυτής έλεύθριον ή γεωργία έχει.

517. Λεξιγράφος.

Αν τετραπόδον μωρόση φαγητόν νάκοιούθης, αίγιμα θά βγῆς τή μέση του κανείς δέν θά το λύση.

518. Στοιχεύογράφος.

Είμαι νήσος, Άλλ' άνίσως, το κεφάλι μου άλλάρης θά με ίδης και θά τρομάξης.

519. Διγύμμα.

Πράσινα έν τή νειάτα μου, μαύρα τά δάκρυά μου, χαροποιά ή θλίψις μου, τροφή τά δάκρυά μου.

520. Κυβόλεξον.

Σ τήν Κόρητ' Αερο-Θωμάτ' επρωτόνομαθ' εύρης. Το δεύτερον, ώ φίλε μου, τ'τα τ'ρα νά γευθής. Το τρίτον χύνει άρωμα και έχει καλλονήν. Και ζήτει τέλος ρήματος τύπον μ' ύπομονήν.

521. Δέλατα.

Διά τών γραμμάτων: ΕΙΚΝΟΟΡΡΕΥΩ, σχημάτισον Δ άποτελούμενον εκ τών νομάτων τριών άρχαίων βασιλείων.

522. Πυραμίδς.

Οί μὲν σταυροί νάντι-κατασταθδσι διά γραμ-μάτων ώστε νάναγιώ-σκειται πόλις τής Ελλά-δος, οι δὲ οκτώ άστερι-σκοι τής βάσιως μετά του έν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νά σχηματίζωσι τὸ ὄνομα τόπου τής πάλης, οι άνωτέρω ἐξ τῶ ὄνομα Κράτους Εὐρωπαϊκοῦ, οι ὑπεράνω αὐτῶν τὸ ὄνομα χῶ-ρας άφρικανικής και οι άνωτέρω τὸ ὄνομα χρο-νικοῦ διαστήματος.

523. Απροσδύκητον.

Διατί ὁ σκύλος χαίρετ' με τήν οὐράν;

524. Παίγνιον.

Είς τās κάτω: έννέα φάνας νά χωρέσωσι δέκα ἔλογα.

525-527. Κεχυρμένα ὄνόματα νήσων.

1. Ὁσάκις τοῦ ὀνόματός σου ἔραπτε αὐτὸ μέλι. 2. Εἶνε διπλάσιος εὐτυχῆς ὁ κάμνον τοῦς ἄλλους [εὐτυχῆς]. 3. Ἡ «Διάπλασις» δημοσιεύει παιδικὰ πνεύ-ματα τὰ ὁποῖα τῇ στέλλουσιν οἱ με-ροῖ της φίλοι.

528-531. Μαγικόν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκά-στης τῶν ἐπομένων λέξεων διά δύο ἄλλων, πάν-τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:

532-535. Μαγικῆ συλλαβῆς.

Τῇ προσήκῃ μίᾳ και τῇ αὐτῇ συλλαβῆς εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλ-λας τόσας λέξεις:

- 1 2 3 4 5 6 7
2 6 1
3 4 2
4 1 2 4
5 4 2 6 1
6 7 6 1
7 4 6 1

537. Μεσοστιχίς.

Σχημάτισον τὸ ὄνομα θήριον διά τῶν μεσίων γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων:

538. Ἐλλίποσούμφρων.

Εὐση-ειε-ο-εω-αα-η-ουειη-ου. Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Ὀρφέως.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ασκήσεων τῆς 13 Μαΐου ε.ε.

405. Εὐμηλος (εὐ, Μῆλος). — 406 Μουρ-κία, Τουρκία. — 407. Κράτος, ἄρκτος. — 408. Ἀντίθεα. — 409. Τὸ κάστανο.

Table with 2 columns of letters and numbers for puzzle 410.

412. I O Σ M I N O Σ K O Λ O N I A M E N A N A P O Σ

413. Εἰς τήν Κίθων τῶ Νῶε. — 414-415. 1. Θῆρα, Ἡρα, ἄρα, ἀρά, ἀδρά, ἀράς, ἀδρός, ἀδρός, Ἄνδρος. — 2. Πέλλα, ἔλα, ἄλλα, ἄλα, τάλα, Τάρας, τέρας, Σέρρας, Σέρραι — 416 — 420. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διά τῆς συλλαβῆς ας, αἱ δὲ σχηματιζόμεναί λέξεις εἶναι:

Δευκάς, πάσσαλος, Ἀσωπός, δάσος, ἄσμος. — 421 ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (1. Πῆ-Χυς, 2. ΤέΡων, 3. ἼΟς, 4. οἶΝος, 5. ἼΟν, 6. Πλοῦτων, 7. τῦφος, 8. ΔαρΕφῶν, 9. μέ-λιστα, 10. ἀγδών, 11. ΓεαΟφών, 12. Στρυμών). — 422. ΑΘΩΣ, ΓΑΛΗ, ΠΕΡΙ (1. ΑΓΙ, 2. ΘΑΡρος, 3. ΩΛΕνη, 4. ΣΗ-Πια). — 423. Φθέρουσιν ἦθη χρηστά ὀμιλῶν κακάι — 424. Ὁ τὸ σῶμα ρυπαρὸς ἔχει ρυπα-ρὴν ψυχὴν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Βιβλία διὰ εὐκαταστάσεως και παιδικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδος ὑπὸ Σοφίας Δῆμον μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Δι-γύμμα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβῆ-θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-τον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,50

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου με-ταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον κ-ηθικώτατον διγύμμα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρ-υσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δῆμον με-ταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῶν Καύκασον, ἦθη, ἔθιμα, περιπέσεια. Ἄδειον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθολο-γικὸν ἔργον κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειώ-δου θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδε-τον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,50

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου με-ταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Α. Λαυριε. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος. Ρωσσία διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγικαί και διδακτικὴν διγύμμα. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου με-ταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Ρ-Ι. Στάλ. Διγύμμα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινησια-κότατον και διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑ-πὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Καταρ-γῆ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ τῶν παιδιᾶ. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα Ἄμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Δουίλ. Ἄλκω, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος και περισ-τάσεως εἰσπορεύεται ὁ παιδικὸς βίος ἡ-ρώιδος και τῶν ἐπὶ τῆς ἐξιδείκταις της. Χρ-υσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμυλίου Ἐρ-μῆνον (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρη-σὴν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωτικῶν και Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ καὶ παραστάσις ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειαῖς ἐορταῖς. Σειρὰ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐν-τροπόμενους και ἐν Τουρκία. Ἄδειος δρ. 1,50

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παραπο-νοῦς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκί-ᾳ. Ἄδειος δρ. δρ. 1,50

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Π. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδες, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευμα-τικὰ ἔργα, ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νά διακί-νησιν τὴν φαιδρότητα και εἰς τὴν μάλλον συνή-κην συναναστροφὴν. Χρυσόδετα και ἐν τῷ τομίδι ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστος τομίδιον λεπτά 50

Ὁ Πυρρειοπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰ-κόνων. Θελκτικώτατον και μορφωτικόν τῶν μα-θητῶν και τῆς καρδίας διγύμμα, βραβῆ-θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-δετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἡς τὸ κατ' Ἑλληνικὰ παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστάσις εἰς τὴν γῶσιν ἡμῶν ὁμογενείας, και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου-Κωνσταντινουπόλεως ἡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Ἀἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουνίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 25

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΓΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. Μ. Α. Δ. Ο. ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδου σελ. 185]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Αἰαν ἀπησχολημένη ὑπὸ τῶν διαφόρων τούτων ἐργασιῶν, ἀτινες κατελάμβανον πάσας αὐτῆς τὰς ἐσπέρας, διήλθεν ὀλο-κλήρον ἑβδομάδα χωρὶς νά ὑπάγῃ νά ἴδῃ τὴν Τριανταφυλλίαν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τινος συνεργάτιδος τῶν ἐργαζομέ-νων εἰς τὰς καλαμιστρίας κατοικοῦσης κατὰ τὴν κυρὰ Φραγκίσκα, ἐμάνθανε περὶ αὐτῆς, προσέτι δὲ ἐπειδὴ ἐροβεῖτο τὴν ἰσοδοχὴν τῆς τρομερᾶς θείας Ζηνοβίας ἔρχεκε τὰς ἡμέρας νά προστεθῶσιν εἰς τὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ τέλος ἐσπέραν τινα ἀπεράσεις νά μὴ ἐπ'ἀνέλθῃ παράυτα εἰς τὴν νῆσόν της, ἐνθα ἄλλως τε δὲν εἶχε γρέϊαν νά παρασκευάσῃ τὸ δειπνόν της ὑπερ ἀπετελεῖτο ἐξ ἰχθύος ψυχροῦ συλ-ληθθέντος και μαγειρευθέντος τὴν πρω-τερίαν.

«Τὶ ὁμορπὰ που εἶνε και τί καλά.» (Σελ. 194, στήλ. 6'.)

Ἀκριβῶς ἡ Τριανταφυλλία ἦτο μόνη ἐν τῇ αἰλῇ καθήμενη ὑπὸ μηλιᾶν. Ἰ-δοῦσα δὲ τὴν Πετρίναν ἦλθεν εἰς τὴν ἀγκλιδιωτὴν θύραν μετ' ἠθους κατὰ τὸ ἡμισυ δυσηρεστημένου και κατὰ τὸ ἡμισυ εὐηρεστημένου. «Ἐθάρρεψά πως ἤθελες νά μὴν ἔλ-θῃς πιά. — Εἶχα ἐργασίας. — Καὶ σὰν τί;» Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νά μὴ ἀπο-κριθῇ ἔδειξε τὰς σπαρτίδας της και ἐπειτα τῇ ἐδιηγῆθη πῶς εἶχε κατασκευ-ᾶσθ τὸ ὑποκάμισόν της. «Και δὲν ἔμπορῶσες νά δανεισθῆς ψαλίδι ἀπ' αὐτοῦς που κάθεσαι μαζί τους; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία. — Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι που νά εἰμποροῦν νά μου δανείσουν ψαλίδι ἐκεῖ που κατοικῶ. — Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ψαλίδι.» Ἡ Πετρίνα ἠρώτησεν ἑαυτὴν ἐὰν ὄφειλεν νά ἐξακολουθῆσθ ἀποκρύπτουσα τὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς της ἄλλὰ δια-νουμένη ὅτι δὲν θά ἠδύνατο νά το

πράξῃ ἄλλως ἢ δι' ἀποσιωπήσεως αἰτι-νης ἤθελον δυσχερῆσθ τὴν Τριαντα-φυλλίαν, ἀπεφάσισε νά ὀμιλήσθ. «Ψυχὴ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἶπε μειδιῶσα. — Δὲν εἶνε δυνατόν. — Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν και νά σου εἰπῶ διατί, ἐπειδὴ δὲν εἰμπόρεσα νά εὐρῶ μίαν κατασρόλαν νά βράζω τὴν σουῦπαν και κουτάλι νά τὴν τρώγω, ἡ-ναγκάσθην νά τα κατασκευάσω και σε βεβαίῳ ὅτι τὸ κουτάλι μ' ἐδυσκόλευσε περισσότερον και ἀπὸ τῆς σπαρτίδας. — Χωρατεῖεις; — Ὅχι δά, σὲ βεβαίῳ.» Καὶ οὐδὲν ἀποκρύπτουσα, ἐδιηγῆθη τὴν ἐγκατάστασιν της ἐν τῇ καλύβῃ ὡς και τὰς ἐργασίας της πρὸς κατασκευὴν τῶν σκευῶν της, τὰ κυνήγια τῶν ῥῶν, τὰς ἀλιείας ἐν τῷ ἐντομῇ, τὰς μαγει-ρείας της ἐν τῷ ὄσει. — Ἐχει και κάρδαμον, πρασουλίδα, μυρώνια, δαυκιά, γογγύλια, λαφάνες, κοκκίνογούλια και διάφορα ἄλλα φαγῶ-σιμα λαχανικά. — Πρέπει νά τα ξερῇ κανεῖς.

φώνησεν ὅτε ἡ Πετρίνα ἐξήγησε πῶς κατασκευάσε τὸ πρῶτον αὐτῆς διά τῆς ὀξαλίδος ρόφημα. — Ὅταν ἐπιτύχῃ ναι, ἀλλὰ ὅταν δὲν πηγαίνει ἐμπρός! Τρεῖς ἡμέρας μ' ἐβασάνισε τὸ κουτάλι μου, δὲν εἰμπο-ροῦσα νά καταφέρω νά σκάψω τὸ ξύλον ἑγάλασα δύο κομμάτια τενεκὲ και μου ἔμενε ἓνα μόνον φαντάσου πόσες φορές ἐκτύπησα με τὴν πέτρα τὰ δάκτυλά μου. — Συλλογίζομαι τὴ σουῦπά σου. — Ἀλήθεια ἦτον καλή. . . — Δι' ἐμὲ που δὲν τρώγω ποτὲ, και δὲν τρώγω μάλιστα και τίποτε ζεστόν. — Ἐγὼ τρώγω κάθε ἡμέρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Παραξένο νά ἔχῃ ξινήθρα ἔς τὰ λιβάδια και καρῶτα και σκούλι! — Ἐχει και κάρδαμον, πρασουλίδα, μυρώνια, δαυκιά, γογγύλια, λαφάνες, κοκκίνογούλια και διάφορα ἄλλα φαγῶ-σιμα λαχανικά. — Πρέπει νά τα ξερῇ κανεῖς.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5 παρατίθενται ἐν τῇ λήξει φύλλον γινόμενα μετὰ παρῆλθον δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὼ ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.

— Ο πατέρας μου μ' είχε μάθη να τα γνωρίζω.
 Η Τριανταφυλλιά εσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον σὺννοος, τέλος ἀποφασίσασα εἶπε: «Θέλεις νάρθω νὰ σε ἰδῶ;
 — Μετὰ χαρᾶς, ἂν θὰ μου ὑποσχέθῃς ὅτι κανενὸς δὲν θὰ εἰπῆς ποῦ κατοικῶ.
 — Σοῦ το ὑπόσχομαι.
 — Τότε πότε θέλεις νὰ ἔλθῃς;
 — Τὴν Κυριακὴν θὰ πάγω σὲ μιὰ θειά μου ἔς τὸ Σαϊμπὸν καὶ ἔς τὸ γυρισμὸ μου τὸ ἀπόγευμα ἴμπορῶ νὰ σταματήσω.»
 Καὶ ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον ἔπειτα δὲ μετὰ τρόπου ἐρασμοῦ εἶπε: «Δὲν κάμνεις καλλίτερα; νὰ φάμε μαζί;»
 Ὡς γυνῆσια χωρική ἡ Τριανταφυλλιά περιωρίσθη εἰς ἀποκρίσεις φιλοφρονητικές, οὔτε νὰ λέγουσα, οὔτε ὄχι· ἀλλ' εὐκόλον ἦτο νὰ ἴδῃ τις ὅτι εἶχεν ἐπιθυμίαν ζωηροτάτην νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν.
 Ἡ Πετρίνα ἐπέμεινε λέγουσα: «Σὲ βεβαίῳ ὅτι θὰ μ' εὐχαριστήσῃς πολὺ, διότι ἔχω μεγάλην μοναξιάν.
 — Ἐγχεῖς δίκαιο.
 — Λοιπὸν, σύμφωνοι. Ἀλλὰ νὰ φέρῃς καὶ τὸ κουτάλι σου, διότι οὔτε καιρὸν ἔχω οὔτε τενεκὲ διὰ νὰ κατασκευάσω καὶ ἄλλο.
 — Ὅθι φέρω καὶ τὸ ψωμί μου, δὲν εἶν' ἔτσι;
 — Ἀκούς ἐκεῖ: Θὰ σε περιμένω ἔς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ λόγγου· θὰ μ' εὐρῆς νὰ καταγίνωμαι ἔς τὸ μαγειρείο μου.»
 Ἡ Πετρίνα ἦτο εὐλικρινής, λέγουσα ὅτι θὰ χαρῆ ὑποδεχομένη τὴν Τριανταφυλλιάν, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἠσθάνθη τὴν χαρὰν ταύτην· προσκεκλημένην νὰ περιποιηθῆ, γεῦμα νὰ παρασκευάσῃ, τὰ τρόφιμα νὰ εὐρῆ, πόση καὶ ποία φροντίς! Τὸ δὲ σπουδαῖον τοῦ πράγματος συνεχίει καὶ αὐτὴν· διότι τίς θὰ τῆ ἔλεγε πρό τιων ἡμερῶν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παραθέσῃ γεῦμα εἰς φίλην τῆς;
 Δύσκολον δὲ πρᾶγμα ἦτο τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἀλιεία, διότι ἐὰν μὴ ἐλάμβανεν φᾶ ἐκ τῶν φωλεῶν καὶ μὴ ἠλίευσεν ἰχθύς, τὸ γεῦμα ἤθελε καταντήσῃ εἰς ῥόφημα δι' ὄξαλιδος, ὅπερ θ' ἀπέβαιεν ἀληθῶς λίαν λιτόν. Ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς μετεγείρισθη τὴν ἐσπέραν τῆς διατρέχουσα τὰς παρακειμένας ἐντομὰς ἐνθα ἠτύχησε νὰ ἀνακαλύψῃ φωλεᾶν αἰθυσίας· καὶ νὰ μὲν τὰ φᾶ τῶν αἰθυσίων εἶνε μικρότερα τῶν τῆς ἀγριονήσσης, ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ φαίνεται λίαν δύσκολος. Ἀλλῶς τε ἡ ἀλιεία τῆς ἀπέβη καλλίτερα, διότι ἐπιτηδείως συνέλαβε διὰ τῆς ὀρμιάς, ἐχούσης θέλαρ σκώληκα ἐρυθρὸν, λαμπρὰν πέρην, μέλλουσαν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν ὀ-

ρεξίν τῆς καὶ εἰς τὴν τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἀλλ' ἠθέλησεν ὅμως νὰ ἔχῃ περιπλέον καὶ ἐπιδορπία· τῆ ἐχορήγησε δὲ αὐτὰ φραγκοσταφυλὴ ἀγρία φουμένη ὑπὸ πυκνάδα ἰτέας· ἴσως τὰ φραγκοστάφυλα δὲν ἦσαν τελείως ὄριμα, ἀλλὰ μιὰ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ καρποῦ τούτου εἶνε ὅτι δύναται νὰ φαγοθῆ καὶ ἄσπρος.
 Ὅτε τὴν μεταμεσημέριαν τῆς Κυριακῆς ἡ Τριανταφυλλιά ἦλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς λόγχης, εὐρε τὴν Πετρίναν καθήμενὴν πρὸ τῆς πυρᾶς τῆς ἐφ' ἧς ἔβρασε τὸ ῥόφημα.
 «Σ' ἐπεριμένα διὰ νὰ ρίψωμεν τὸ αὐγὸν εἰς τὴν σοῦπαν, εἶπεν ἡ Πετρίνα, θὰ τὴν ἀνακατώσῃς μὲ τὸ καλὸ σου τὸ χεράκι καὶ ἐγὼ θὰ χύσω σιγὰ σιγὰ τὸν ζωμόν· τὸ ψωμί το ἔχω κομμένον.
 Ἡ Τριανταφυλλιά καὶ τοι ἦτο ἐστολισμένη χάριν τοῦ γεύματος τούτου, δὲν ἐφοβήθη ὅμως νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἧτις ἦτο παιγνίδιον καὶ ἐκ τῶν διασκεδαστικωτάτων εἰς αὐτήν.
 Μετ' οὐ πολὺ τὸ ῥόφημα ἠτοιμάσθη καὶ μόνον ὑπελείπετο ἡ μεταφορὰ αὐτοῦ εἰς τὴν νῆσον, ὅπερ καὶ ἐπραξεν ἡ Πετρίνα. Πρὸς ὑποδοχὴν δὲ τῆς φίλης τῆς, ἧτις εἶχεν ἐτι τὴν χεῖρά τῆς κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶχε ρίψῃ τὴν σαβίδα τὴν χρησιμεύουσαν ὡς γέφυραν.
 «Ἐγὼ, εἶπε, μπαίνω καὶ βγαίνω μὲ τὸν κοντόν, ἀλλὰ διὰ σὲ δὲν θὰ ἦτον εὐκόλον ἐνεκα τοῦ χερσίου σου.»
 Ὅτε ἠνοιξεν ἡ θύρα τῆς καλύδης, ἡ Τριανταφυλλιά, ἰδοῦσα κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας δέματα ποικίλων ἀνθῶν τὸ μὲν τύφης, τὸ δὲ βουτόμων ῥοδοχρόων, τὸ δὲ ἰριδίων κιτρίνων, τὸ δὲ ἀκονίτου μετὰ κωδωνίσκων κυανῶν, καὶ κατὰ γῆς ἐστρωμένην τὴν τράπεζαν, ἐξεφώνησεν ἐκ θαυμασμοῦ, τοῦτο δὲ ἀντήμειψε τὴν Πετρίναν διὰ τοὺς μόχθους τῆς.
 «Τί ὄμορφα!»
 Ἐπὶ κλίνης ἐκ πτέριδος γλωρᾶς δύο μεγάλα φύλλα λαπάθου ἐπέφρον τόπον πινακίων κείμενα ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ φύλλον σπονδυλίου, πολὺ μεζονος, ὡς ἀρμόζει εἰς λοπάδα, ἐκεῖτο ἡ πέρκη περιεστοιχισμένη ὑπὸ καρδάμων· ἄλλο φύλλον, ἀλλὰ μικρότερον ἐχρησίμευσεν ὡς ἀλατοδοχεῖον ὡς καὶ ἄλλο ἀνεπλήρου τὴν ὀπωροθήκην διὰ τὰ φραγκοστάφυλα. Μεταξὺ ἐκάστου πινακίου ἦτο ἐμπηρημένη ἀνθος νυμφαίας ὅπερ ἐπὶ τῆς θροσερᾶς ἐκείνης χλόης ἠπλωσε τὴν λάμπην αὐτοῦ τὴν ἐκθαμβοῦσαν.
 — Ὅριστε καθίστε,» εἶπεν ἡ Πετρίνα τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς αὐτήν.
 Καὶ ἀφ' οὗ ἐκάθισαν ἀπέναντι ἀλλήλων τὸ γεῦμα ἤρχισε.
 «Πόσο θὰ μετανουῦσα ἂν δὲν ἐρχόμανε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἔχουσα τὸ στόμα πλήρες, τί ὄμορφα που εἶνε καὶ τί καλά.
 — Καὶ διατί τάχα δὲν θὰ ἤρχεσο;

— Γιατί ἤθελαν νὰ με στείλουν ἔς τὸ Πικκινὺ που εἶν' ἄρρωστος ὁ κύριος Κλέφτιν.
 — Καὶ τί ἔχει ὁ κύριος Κλέφτιν;
 — Τυφοειδῆ πυρετό· εἶνε πολὺ ἄρρωστος, καὶ ἀπὸ καὶ φαίνεται που ἀπὸ φῆς δὲν ξέρεῖ τί λέει, καὶ δὲ γνωρίζει κανένα· καὶ γι' αὐτὸ φῆς ἴσα ἴσα ἤθελα νάρθω νὰ σ' εὐρῶ.
 — Ἐμέ; καὶ τί νὰ κάμω;
 — Ἄ! νὰ τι εὐσυλλογίσθηκα!
 — Ἐὰν εἴμπορῶ νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν, εἶμαι πρόθυμος· πρὸς ἐμέ ἐφέρθη πολὺ καλός. Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα πτωχὸ κορίτσι; Δὲν καταλαμβάνω.
 — Δός μου ἀκόμα λίγο φάρι καὶ κάρδαμο καὶ ἔπειτα θὰ σου δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἐρεῖς πως ὁ κύριος Κλέφτιν εἶνε ὑπάλληλος πῶς το λένε, ἐπὶ τῆς ξένης ἀλληλογραφίας, καὶ αὐτὸς μεταφράζει τὰ Ἀγγλικά καὶ τὰ Γερμανικά γράμματα. Ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχει πιά τὸ κεφάλι του, δὲν ἴμπορῆ νὰ μεταφράσῃ πιά τίποτα. Ἦθελαν νὰ φέρουν ἓναν ἄλλον ὑπάλληλο ἔς τὸν τόπον· ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸς ἴμπορῆ νὰ μείνῃ ἔς τὴ θέσει καὶ ἀφ' οὗ γίνῃ καλὰ ὁ κύριος Κλέφτιν, ἂν γίνῃ καλὰ, ὁ κύριος Φαβρῆς καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς εἶπαν νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴν ἐργασία του, γιὰ ναὶ ῥῆ πάλι τὴ θέσι τοῦ ἀργότερον. Ἀλλὰ φῆς ὅμως τὸν κύριον Φαβρῆ τὸν ἐστεῖλαι ἔς τὴ Σκωτία καὶ ὁ κύριος Μομπλὲς εἶμεινε μπερδεμένος· γιατί τὰ Γερμανικά τα διαβάει καλὰ, καὶ ἴμπορῆ νὰ μεταφράξῃ τὰ Ἀγγλικά μαζί μὲ τὸν κύριον Φαβρῆ γιατί αὐτὸς εἶμεινε πολλὰ χρόνια ἔς τὴν Ἀγγλία· ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὀλομόναχος δὲν τα καταφέρνει καλὰ, καὶ μάλιστα ἂν εἶνε γράμματα Ἀγγλικά καὶ δὲν ἴμπορῆ νὰ βγάλῃ καλὰ τὸ γράψιμο. Τάλεγε αὐτὰ ἔς τὸ τραπέζι πού τοι ὑπηρετοῦσα καὶ ἔλεγε πως φοβάται νὰ μὴν τύχῃ καὶ δὲν πάρῃ τὴ θέσι τοῦ κυρίου Κλέφτιν. Τότε μου κατέβηκε νὰ τοῦ εἰπῶ πως μιλεῖς τὰ Ἀγγλικά σάν τῆ γλωσσά μας....
 — Τὴν γλωσσάν μας τὴν ὠμιλοῦσα μὲ τὸν πατέρα μου, καὶ τὰ Ἀγγλικά μὲ τὴν μητέρα μου καὶ ὅταν συνωμιλοῦσαμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζί ὠμιλοῦσαμεν πότε ἔς τὴν μίαν γλώσσαν καὶ πότε ἔς τὴν ἄλλην ἀδιακρίτως καὶ χωρὶς νὰ προσέχωμεν καθ' ὅλου.
 — Ἐγὼ ὅμως δὲν τάποφάσισα ἀλλὰ τώρα θόλεις νὰ τοῦ το εἰπῶ;
 — Βέβαια ἂν νομίζῃς ὅτι εἴμπορῆ νὰ τοῦ φανῆ χρῆσιμο ἓνα πτωχὸ κορίτσι σάν καὶ μένα.
 — Τί πᾶ νὰ πῆ πτωχὸ καὶ ξεφτωχὸ· ὁ λόγος εἶνε νὰ ξέρουν ἂν μιλεῖς Ἀγγλικά.
 — Ὅμιλῶ, ἀλλὰ νὰ μεταφράσω γράμμα ἐμπορικὸν διαφέρει.

— Οὔτε μὲ τὸν κύριον Μομπλὲ που ξέρεῖ ὅλες τῆς ὑπόθεσες;
 — Ἰσως. Τότε ἀφ' οὗ εἶν' ἔτσι, εἶπε εἰς τὸν κύριον Μομπλὲ ὅτι εὐτυχία μου θὰ εἶνε ἂν εἴμπορῆσω νὰ κάμω τίποτε διὰ τὸν κύριον Κλέφτιν.
 — Ὅθι τοῦ το εἶπω.
 Ἡ πέρκη, καὶ τοι ἦτο εὐμεγέθης, κατεβροχθίσθη, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ καρδάμα ἐξηφανίσθησαν. Ἦτο δὲ ἡ ὥρα τῶν ἐπιδορπίων. Ἡ Πετρίνα ἠγέρθη καὶ ἀντικατέστησε τὰ φύλλα τοῦ σπονδυλίου, ἐφ' ὧν εἶχε παρατεθῆ ὁ ἰχθύς, διὰ φύλλων νυμφαίας ἐχόντων σχῆμα ποτηρίου μετὰ φλεβῶν καὶ στυλπνῶν ὡς θὰ ἦτο τὸ ὠραιότατον τῶν ἐγκαύστων· ἔπειτα δὲ προσέφερε τὰ φραγκοστάφυλά τῆς.
 «Λάβε λοιπὸν, εἶπε γελῶσα ὡς ἐὰν ἔπαιζον τὰς πλαγγόνας, ὀλίγους καρπούς ἀπὸ τὸν κῆπὸν μου.
 — Καὶ που εἶνε ὁ κῆπος σου;
 — Ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι μας· μιὰ φραγκοσταφυλιὰ ἐφύτρωσε ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς ἰτέας ἡ ὁποία εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ σπιτιοῦ.
 — Τὸ ξέρεῖς ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἴμπορῆς νὰ το ἔχῃς πολὺν καιρὸν ἀκόμα τὸ σπῆτι σου;
 — Ἐως τὸν χειμῶνα πιστεύω.
 — Ἐως τὸν χειμῶνα; Ἄμ' τώρα σὲ λίγο που θὰ ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι ἔς τὸν κάλτον, ἡ καλύδα θὰ χρειασθῆ ἔς τοὺς πνηγούς.
 — Ἄ! Ὁσέ μου!
 Ἡ ἡμέρα ἡ τόσον καλῶς ἀρχίσασα, ἐτελείωσε διὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀπειλῆς, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε βεβαίως ἡ χειρίστη πασῶν ὅσας διῆλθεν ἐν τῇ νῆσῳ ἀφ' ὅτου κατέβηεν αὐτήν.
 Ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ;
 Καὶ πάντα τὰ σκεῦῃ τῆς τὰ μετὰ τοσούτου πόνου καὶ μόχθου συναχθέντα, τί ἤθελε τὰ κάμῃ;
 [Ἐπειτα συνέχισα]
 ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ
 ΖΕΣΤΗ!
 Τὸ θερμόμετρον δεικνύει τριάντα βαθμούς. Οἱ σκύλοι ἐκβάλλουν τὴν γλωσσάν των καὶ ἀσθμαίνουν. Αἱ ἀγελάδες μνηρῶνται εἰς τὸ βουστάσιον, περιμένουσαι νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν ἑδυσίαν ὁ ἦλος διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ λιβάδι.
 Πολλοὶ κοιμῶνται εἰς τὰ σκιερὰ δωμάτια τῶν ὄσων δὲν εἴμποροῦν νὰ κοιμηθῶν ψιθυρίζουν μετὰ τόνου ἀπελπίσας:
 — Τί ζέστη!
 Ἄνθρωποι καὶ ζῷα πνίγονται ἐκ τοῦ κρύου, ὁ δὲ Πάτροκλος στενοχωρεῖται φοβερά.
 Καὶ μὲ τὸ δικάσιόν του· εἶνε διακοπαί, καὶ τὰς διακοπὰς δὲν τὰς θέλει βέβαια

κανεῖς διὰ νὰ κάθεται συμμαζευμένος εἰς μίαν ἄκραν καὶ νὰ ἀκουκίῃ τὸν ἰδρωτὰ του. Τὴν ἡμέραν δὲν εἴμπορῆ νὰ κοιμηθῆ ὁ Πάτροκλος, στενοχωρεῖται καὶ ὄχι τόσον ἀπὸ τὴν ζέστην ὅσον διότι εἶνε μόνος.
 Τί πρέπει νὰ κάμῃ;
 — Νὰ πᾶς ἔξω! τῷ ἀπαντᾶ ἀπὸ μέσα τοῦ μίαν φωνή.
 Τί ὠραία που θὰ εἶνε τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς λίμνης· θὰ πάρῃ ἐν βιβλίον καὶ τὸ δειλινὸν μέσα εἰς ἐν καλάθιν, θὰ καθίσῃ εἰς τὴν σκιάν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ θὰ εἶνε πολὺ ὠραία, ἂν τὰ κουνούπια δὲν εἶνε πολὺ κακά.
 Τὸ δάσος δὲν εἶνε μακρὰν, δέκα λεπτὰ μόνον μακρὰν τῆς οἰκίας· εἶνε ἀληθῆς ὅτι κατ' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτὰ θὰ ἔχῃ τὸν ἥλιον φοβερὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλ' ὁ Πάτροκλος δὲν ἀνησυχεῖ. Ἐν τούτοις λέγει μὲ τὸν νοῦν τοῦ μέτριου ποῖου βαθμοῦ θ' ἀνέβαινε τὸ θερμόμετρον ἂν το προσήλωνεν εἰς τὸν πῆλον του.
 Πηγαίνει λοιπὸν διέρχεται διὰ πυκνῆς δενδροστοιχίας, καὶ φθάνει χωρὶς ἐμπόδιον καὶ χωρὶς ἠλίαςιν εἰς τὴν λίμνην τοῦ δάσους.
 Ὁραία εἶνε ἡ λίμνη, εἰς τινὰ μέρη φωτεινὴ εἰς ἄλλα σκοτεινὴ, αἱ νυμφαῖαι ἀπλώνουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τὰ πλατέα φύλλα των, περίξ δὲ φούονται χόρτα παντὸς εἶδους.
 Ὁ Πάτροκλος κάθηται παρὰ τὴν ὄχθην, θέτει τὸ καλάθιόν του ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἀνοίγει τὸ βιβλίον του... καὶ δὲν ἀναγινώσκει. Τὰ βλεμμάτα του στρέφονται πρὸς τὰς νυμφαίας· ἔπειτα παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐν εὐμορφώτατον νευρόπτερον ἐγτομῶν, τὸ ὄνομαζόμενον Δεσποινίς καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του ἔρχονται παντὸς εἶδους σκέψεις ἀνόητοι.
 Ἡ Δεσποινίς ἐκείνη ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζε πολὺ!... Πόσον εὐτυχῆς εἶνε ὅτι πετᾶ ὅπου θέλει καὶ ὅτι εἶνε τόσον ἐλαφρὰ ὥστε κάθηται ἐπὶ τῶν ἀνθῶν τῆς νυμφαίας χωρὶς νὰ βυθισθῆ εἰς τὸ νερόν.
 — Ἄν εἴμποροῦσα νὰ γίνω καὶ ἐγὼ σάν αὐτήν, ἔλεγε ὁ Πάτροκλος, ἄς εἶνε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, διὰ νὰ ἰδῶ τί γίνεταί εἰς τὴν λίμνην, θὰ ἰδῶ καὶ τὰ ψάρια που κολυμβοῦν ἐδῶ μέσα· τί εὐτυχιώμενα ὄντα;... Τὸ καλοκαίρι ὄλοοι θέλουν νὰ εἶνε ψάρια, νὰ ζοῦν μέσα εἰς τὴν δροσιά. Δὲν θὰ ὑπέρερα πλέον ἀπὸ τὴν ζέστην.
 Ὁ Πάτροκλος ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται, ἀλλ' αἱ ἰδέαι του δὲν ἔχουν πολλὴν συνέχισιν· ἐξακολουθεῖ.
 — Εἰς τὸν παράδεισον θὰ ὑπάρχουν βέβαια τέτοια λίμνια, καὶ τέτοια πράσινα γωνία σάν ἐδῶ. Πόσον θὰ ἤθελα νὰ ἦμιον Ἀδάμ ἢ Εὐὰ ἄς εἶνε καὶ γιὰ

μιὰ στιγμὴ... γιὰ νὰ ἰδῶ... Εἰς τὸν παράδεισον δὲν ἦσαν κακὰ ζῷα (ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὸ φεῖδι) ὅλα ἦσαν ἡμερα, χωρὶς ἄλλο, σάν τὰ ἀρνάκια μου, ποῦ ἔρχονται νὰ φάγουν ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ βελάζουν ἀπὸ λύπην ὅταν φεύγω μακριὰ των...
 Τὰ ἀρνία μου ἔρχονται κατόπιν μου, πηγαίνουν ὅπου ὑπάγω. Καὶ ὁ Ἀδάμ θὰ εἶχε τὰ ἀγαπημένα του ζῷα· ἀλλ' οἱ ἐλέφαντες δὲν ἐπήγαιναν κατόπιν του, καὶ ὁ ρινόκερος ποῦ νὰ χωρέσῃ ἐδῶ ἔς τὸν μικρὸν παράδεισόν μου τῆς γῆς μόνον μικρὰ χαριτωμένα ζῷα ὑπάρχουν, ἐλάφια καὶ ζαρκαδία καὶ λαγοὶ καὶ ἔρχονται καὶ πίνουνοταν δὲν με βλέπουν εἰς τὴν γωνίαν μου... Εἶνε πολὺ εὐμορφα ἐδῶ καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος που ἦλθα. Εἶνε ἀνοικτὰ ἐδῶ, δὲν εἶνε ὡσάν εἰς τὸ σπῆτι μας μὲ τὰ κλεισμένα παράθυρα.
 — Ἀπὸ τὴν πράσινη γωνία μου βλέπω ὅλα τὰ χαριτωμένα ἐντομὰ που χορεύουν πάνω ἀπὸ τὴν λίμνην... ἀκούω καὶ τὰ φύλλα νὰ συνομιλοῦν σιγὰ σιγὰ... μόλις κινουῦνται... ὅσον καὶ ἂν τεντώσω τ' αὐτὰ μου δὲν εἴμπορῶ νὰ καταλάβω τί λέγουν.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πατρόκλου κλείουν, βάζει ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ τοὺς κρατήσῃ ἀνοικτούς, ἀλλὰ ἀνωφελῶς.
 — Ἄν ἦμιον εὐμορφον ἐντομόν, ψιθυρίζει, θὰ ἐπήγαινα ὕψηλά... ἀνάμεσα ἔς τὰ φύλλα... θὰ πῆγαίνα μακρὰν... Νοιώθω τὸν ἑαυτόν μου τόσον ἐλαφρὸν... νοιώθω... νοιώθω... Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πατρόκλου κλείουν καὶ ἀποκοιμάται γλυκὰ γλυκὰ.
 ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
 ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΤΟΥΓΑΛΙΑ
 Εἰς πῆθηκος γηραλέος ἠσθάνετο ὅτι ἐξησθένουν οἱ ὀφθαλμοὶ του· ἀλλ' εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ὅτι διὰ τὸ πάθημα αὐτὸ ὑπάρχει μέσον θεραπείας: τὰ ματογυάλια. Ὁ πῆθηκος προμηθεύεται ἕξ ζεύγη. Ἀλλὰ δὲν εἴξευρε τί νὰ τὰ κάμῃ· δοκιμάζει πολλάκις ἄλλοτε εἰς τὸν λαιμόν του, ἢ εἰς τὴν οὐράν του, ἢ ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τίποτε, ἐπὶ τέλους τὸν καταλαμβάνει ἀνυπομονησία.
 — Τί ἀνόητός που εἶμαι, φωνάζει, νὰ πιστεύω τὰ ψεύματα τῶν ἀνθρώπων; μ' ἐγέλασαν· κρῖμα καὶ τὰ λεπτὰ που ἔδωκα διὰ τόσα ματογυάλια.
 Καὶ μὲ πείσμα τὰ ρίπτει κάτω καὶ τὰ κάμνει θρύμματα.
 Πόσοι ἄνθρωποι, μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀξίαν μερικῶν πραγμάτων, τὰ μεταχειρίζονται δι' ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει καὶ ἔπειτὰ τὰ συντρίβουν!
 [Κατὰ τὸν διάσημον ρώσον μυθογράφον ΚΕΙΛΩΦ]

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
εμβάτε τώρα όλοι
'ς τ' ώραίο περιόδι:
Κι' απλώσετε τ' όχει
Καλό 'ς τ' καλοκαίρι !

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Πετούν τ' α πεταλούδια,
κι' ανθούνε τ' α λουλούδια
κι' ό κοίτκοι βεβαίονει,
πώς έλλυσε τ' ό χιόνι !

Τρά ρι ρά ! τρά ρι ρά !
Καλοκαίρι και χαρά !
Δέν έχει κρούα άγέρια
και παγωμένα χέρια
και λάσπες ός 'ς τ' ό γόνα -
'Αντίο, κύρ χειμώνα !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ άνεικότου συλλογής]

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Τριαντάφυλλα ! Τριαντάφυλλα !
ώρατα τριαντάφυλλα ! έχω από κάθε χρώ-
μα άσπρα, τριανταφυλλιά, κόκκινα. Ω-
ρατα τριαντάφυλλα !

Μελωδική και διαυγής φωνή έπανε-
λάμβανε τās λέξεις ταύτας υπό τās στοάς
της Πλάτσα Ματζόρε (Μεγά-
λης Πλατείας) της Βερόνης, όπου ή
μικρά ανθώπωλις είχε τ' όξύλινο παρά-
πηγμα τ' ό χρησιμεύον ός ανθωπωλείον.

Είς κύριος με κόμην στακτερήν, κομ-
ψά ένδεδυμένος, διήρχετο πλησίον τ' ό
παραπήγματος.

— Τριαντάφυλλα ! αγοράσετε τριαν-
τάφυλλα !

— Μπα ! δέν είνε πλέον ή Ζανέτα,
είπεν ό ήλικιωμένος κύριος, παρατηρή-
σας τήν ανθώπωλιδα, ήτις ήτο κόρη δε-
κατεσσάρων ή δεκαπέντε έτών.

— Η καίμένη ή Ζανέτα απέθανε,
είνε δύο μήνες τώρα, απήντησε τ' ό κο-
ράσιον.

— Ημην ένας από τούς καλλιτέρους
πελάτας της, είπεν ό κόμης Ροδόλφος
(τοιουτοτρόπως ονομάζεται ό εύγενής κύ-
ριος) αλλά λείπω από τήν Βερόναν πολ-
λά έτη... μήν είσαι κόρη της ; . . .

— Ω, όχι ! είμαι κόρη της, αλλά θετή,
άλλά την αγαπούσα ός νά ήτο άληθινή
μητέρα μου. Έγώ είμαι κόρη ενός
πρίγκιπος, είπεν άφελώς ή νεάνις.

— Κόρη ενός πρίγκιπος !
— Ναί, μου τ' έλεγε κάθε τόσο ή
γρατα Ζανέτα.

— Μπα ; και ποίου πρίγκιπος ;

— Δέν είξεύρω.

— Και πώς τ' έλεγεν αυτό ή Ζανέτα.

— Έξ αίτίας τ' ό μεταλλίου που είχα
είς τ' ό λαιμό όταν μ' εύρηκε είς τήν θύ-
ρα της εκκλησίας της Άγίας Βαρβάρας.
Και ή κόρη εξέβαλεν έκ τ' ό στή-
θους της ταινίαν δεδεμένην είς τόν τρά-
χηλον της από τήν όποϊαν έκρέματο τ' ό
ήμισυ ενός χρυσού νομίσματος . . .

— Και τ' ό είχες είς τόν λαιμόν σου
αυτό τ' ό μετάλλιον, όταν ή Ζανέτα σ' εύ-
ρηκε και σε νιοθέτησε ;

— Ναί,
'Ο κόμης Ροδόλφος έλαβε τ' ό με-
τάλιον και τ' ό εξήτασε.

— Είνε δουκάτον, κομμένον είς δύο, εί-
πε. Αυτοί που τ' ό έπέρασαν είς τόν λαιμόν
σου θά έκράτησαν βέβαια τ' ό άλλο μισό.

— Δέν είξεύρω ! αλλά ή Ζανέτα έλε-
γε πάντα πως αυτό σημαίνει ότι είμαι
κόρη ενός πρίγκιπος και ότι ό πατέρας
μου θά στείλῃ νά με ζητήσει μίαν ήμέρα.

— Και έν τ' ό μεταξύ πωλείς άνθη ;

— Τί νά κάμω ;

— Σ' άρέσει τ' ό επάγγελμά του ;

— Είνε τ' ό ώραιότερο επάγγελμα.

'Αγαπ'ό τόσο τ' ά άνθη ! πρ'ό πάντων τ' ά

τριαντάφυλλα, και έχω τόν λόγο μου.

— Ποϊόν λόγον ;

— Όά τ' ό ίδίτε.

Και ή κόρη, σηκώσασα τās πλατεϊας
χειρίδας τ' ό φορέματός της έδειξεν είς
τόν εύπατρίδην μικρόν κυνόρροδον, τ' ό
όποϊον ήτο έντετυπωμένον επί τ' ό βρα-
χιονός της.

— Πολύ παράδοξο σημεϊο, και κον-
τεύω νά πιστεύσω κ' έγώ όπως ή
Ζανέτα . . .

— Δι' αυτό με λέγουν όλοι 'Ροζέτα
(Τριανταφυλλιά).

— 'Ροζέτα. Τί ώραϊον όνομα !

— Τριαντάφυλλα ! τριαντάφυλλα !

πάρτε ώρατα τριαντάφυλλα ! δροσερά
τριαντάφυλλα επανέλαβε κάλιν ή μι-
κρά ανθώπωλις ιδούσα διαβάτας τινάς
διευθυνομένους πρ'ός τ' ό μέρος της.

— Και πάγει καλά ή δουλειά ; ήρώτη-
σεν ό κόμης Ροδόλφος ; κερδίζεις τίποτε ;

— Κατά τήν περίστασι ! όταν ό και-
ρός είνε καλός, ή δουλειά πάγει καλά !

μά όταν βρέχει. . . Πολλές φορές έ-
πλάγιασα χωρίς νά βάλω ψωμί 'ς τ' ό
στόμα. Μπορούσα νά πωλήσω αυτό τ' ό
χρυσό νόμισμα ! δέν είνε ολάκαϊρο, μά
ξέρω πως έχει αξία ! αλλά ή Ζανέτα
μου είπε τόσες φορές νά μή τ' ό βγάλω
από πάνω μου ! . . .

— Είχε δικαίον, απήντησεν ό εύπατρί-
δης μειδιών. Πώς θά έννοήσουν λοιπόν
όσοι σε ζητήσουν ότι είσαι κόρη ενός
πρίγκιπος ; Άλλά, προσέειπε έκβαλόν
έκ τ' ό θυλακίου του έν δουκάτον όμοιον
πρ'ός εκείνο τ' ό ποϊου τ' ό ήμισυ έκρέ-
μετο επί τ' ό στήθους της 'Ροζέτας, νά
πάρε αυτό τ' ό χρυσούν νόμισμα. Είμπο-
ρεϊς νά τ' άλλαξης, και θά σε βοηθήση
είς τās κακάς ήμέρας.

— Χρυσό νόμισμα ! χρυσό νόμισμα
ολάκαϊρο ! ανέκραξεν ή κόρη έν φ' ή
έκπληξις άνεγινώσχετο είς τούς μεγα-
λους όφθαλμούς της ! μά όλο τ' ό αν-
θοπωλείο μου δέν αξίζει ούτε τ' ό τέταρτο
ένός δουκάτου.

— Αδιάφορον ! και έπειδή δέν θέλω
νά σου κάμω έλεημοσύνην, παίρνω τήν
καλλιτέρή σου άνθοδέσμη.

Και ό γέρον εύπατρίδης άπεμακρόνθη
αφήσας τήν 'Ροζέταν άφωνον έξ έκπλή-
ξεως και παρατηρούσαν μετά θαυμασμού
τ' ό νόμισμα τ' ό ποϊον έστιλδεν είς τήν
χειρά της.

Τήν ιστορίαν ταύτην τήν όποϊαν ή
'Ροζέτα διηγήθη είς τόν Ροδόλφον,
έγνώριζον όλοι είς τήν Βερόναν, άν δι-
ό κόμης τήν ήνωϊει, τούτο προήλθε
διότι, όπως τ' ό είπε, πολύν καιρόν έξησε
μακράν της πόλεως εκείνης. Είχε γίνῃ
μάλιστα πολύς λόγος δι' αυτήν μεταξύ
τ' όν γραϊδιών της συνοικίας πρ'ό δεκα-
πέντε έτών, ότε ή Ζανέτα έφερεν είς
τήν πενιχράν κατοικίαν της τ' ό δυστυχές
βρέφος και τ' ό έγκατελειφθεν πρ'ό της
εκκλησίας. Κατ' αρχάς έγάλασαν με
τās φιλοδόξους έλπίδας τās όποϊάς ή
γρατα έστήριζεν είς τ' ό ήμισυ δουκάτον,
τ' ό κρεμάμενον είς τόν λαιμόν τ' ό βρέ-
φους ! άλλ' όλίγον κατ' όλίγον διά της
συχνης επαναλήψεως, όπως ή σταγών
τ' ό νερού σκάπτει βαθμηδόν τήν πέτραν,
ή τοιαύτη ιδέα διεδόθη είς πολλούς και
ένετυπώθη είς τ' ό πνεύμα τ' όν γειτόνων,
ότινες έφρόνουν έν πλήρει πεποιθήσει
πλέον ότι ή 'Ροζέτα άνήκεν είς επίφανῃ
οικογένειαν, και ότι ήμέραν τινά θά επα-
ναλάβῃ τήν κοινωνικήν θέσιν της έν τῃ
κοινωνία και ότι ή συνοικία είς τήν
όποϊαν άνετράφη θά υπερηφανευθῃ και
θά τιμηθῃ ! πρέπει δέ νά όμολογήσωμεν
ότι ή χάρις της 'Ροζέτας, ή εύπροση-
γορία, ή γλυκύτης της φωνής της, ή
εύγένεια τ' όν τρόπων της ένίσχυνε τās
υποθέσεις ταύτας, δι' ό είς όλην τήν
συνοικίαν έκκαλείτο «πριγκιποπούλα».

Παρῆλθον τρία τέσσαρα έτη. Η 'Ρο-
ζέτα έγινε ώραιότατη νεάνις, τ' ό άν-
θοπωλείον της ήτο τ' ό πρ'ότον της Βε-
ρόνης. Αυτή έπρομήθευε άνθοδέσμας και
άνθη είς τās έπισημοτέρας οικογενείας
διά τούς χορούς και τās άλλας περιστά-
σεις. Από καιρού είς καιρόν επανέβλεπε
τόν κόμητ' ά Ροδόλφον, όστις εξήταζε
μετ' ενδιαφέροντος τ' ά κατ' αυτήν.

— Η άμαξί που θά σε πάγῃ είς τήν
εύγενῃ σου οικογένειαν δέν ήλθε ακόμη
νά σε ζητήσῃ ; τῃ έλεγε κάποτε γελών.

— Όχι ακόμη, αλλά θά έλθῃ, άπε-
κρίνετο ή νεάνις μετ' έμπιστοσύνης.

Και πράγματι ήλθε.

[Ήπειτα τ' ό τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΪΕΝΟΣ

ΦΟΒΕΡΑ ΣΤΙΓΜΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τόν Βαγγέλη βέβαια
δέν θά τον γνωρίζετε. Νά
σας τον συστήσω. Είνε
παιδί έως δέκα έτών έχει
καρδιά μάλαγμα ! είχε
δμως και ένα ελάττωμα
έως τήν ήμέραν που θά
σας διηγηθῶ τί έπαθε.
'Ητο δειλός ! δέν έκοιμάτο
μόνος του είς τ' ό δωμάτιο
άν έτύχαινε ποτε τήν νύ-
κτα νά τον στείλῃ ή μη-
τέρα του 'ς τ' ό σπίτι της
γιαγιάς του, που είνε δέκα
βήματα μακρ'ά, τόν επία-
νε κρύος ιδρώς.

Μίαν ήμέραν, έν φ' ό
Βαγγέλης ήτο είς τ' ό σχο-
λείον έπέρασε εμπρός από
τ' ό σπίτι των ένας χωρικός
μ' ένα κοπάδι γάλους.

— Γάλους και γαλο-
πούλες ! έφώναζε, πάρτε,
γάλους και γαλοπούλες !

Και μ' ένα μακρ'ό ξύλο
που είχε γάντζο 'ς τήν ά-
κρη, επίανε απ' τ' ό λαιμό
όποϊον εδιάλεγαν οι άγο-
ρασταί.

Ο πατέρας τ' ό Βαγ-
γέλη ήγόρασεν ένα γάλο
μεγάλο, διά νά τον παρα-
γεμίση είς τήν εορτή του.

Ο Βαγγέλης δέν είξευρε τίποτε. Κάθε ήμέραν όταν
έγυρνούσε από τ' ό σχολείον ήπῃβαινε είς τόν δριθώνα
και έρριπτε τροφήν είς τ' ά δριθίθια ! έβλεπε μὴν είχαν
γεννήσῃ αι κότες, και επαιρνε τ' ά αυγά. Εκείνην τήν
ήμέραν είς τήν φωληρά ήσαν δύο αυγά, τ' ά έπήρε, τ' ά
έβαλε 'ς τ' ό καλάθι, έπήρε και λίγο χόρτο διά τ' ά κα-
τσικάκι των κ' έπήγε νά γεμίση και τ' ό σταμνί από
τῃ βρυσούλα που ήτο κοντά 'ς τ' ό μαγειρείο.

Εξαφνα άκούει ένα θυμωμένο κλού, κλού ! και βλέ-
πει ένα γάλο με κατακόκκινα χαρχάλια, με πτερά
φουσκωμένα νά τρέχῃ κατεπάνω του άγριος. Ο Βαγ-
γέλης τ' ά έχασε. Τ' ό καλάθι έφυγε από τ' ό χέρι του
και τ' ά αυγά έγλίστρησαν κ' έπεσαν.

Τί νά κάμῃ ό κακόμοιρος ό Βαγγέλης ! Άκουμβά

'ς τ' ό τραπέζι για νά μή πέσῃ. Τ' ό χρώμά του είνε
λεμόνι ! τ' ά μάτια του γουρλωμένα από τήν τρομάρα.
Ο γάλος τον κυττάζει με μανία ! και αυτός τον
κυττάζει με φρίκη. Τέλος πάντων, δέν είξεύρω πώς τ' ό
ήλθε και κάνει μιά εμπρός, με δύναμι, δίνει μιά με
τ' ό καλάθι είς τ' ό γάλο, βάζει και μιά φωνή δυνατή,
και ό φοβερός γάλος τ' ά χρειάζεται και πάγει όπισω,
και ό Βαγγέλης γλυτώνει από τόν κίνδυνο, και νοιώ-
θει διπλή χαρά μέσα του, όχι μονάχα που έγλύτωσε
από τ' ό φοβερό έχθρό, μά που ένίκησε κηόλας και έ-
κανε τ' ό γάλο νά φοβηθῃ.
Από τότε δέν είνε πλεία δειλός ! εκατάλαβε ότι
ή δειλία είνε γελοίο πράγμα και δέν ώφελει και τί-
ποτε ! έγινε είς όλα λαμπρό παιδί.

Ο ΑΠΟ ΒΟΣΚΟΥ ΣΟΦΟΣ

(Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 187)

«Τὰ δέρματά των θά μοι ἐχρησίμουν νά ἀγοράσω χάρτας καὶ βιβλία» ἐφώνεον λοιπὸν πολλὰς ἀλώπεκας καὶ ἰκτίδας, τὸ δὲ δέρμα των ἐπώλουν εἰς τινὰ δερματέμπορον τῆς Λουνεβίλλης· καὶ λαγοὶ πολλοὶ ἐνέπεσον εἰς τὰ δικτυὰ μου· καὶ πολλὰ πτηνὰ ἐκυνήγουν, τοιοῦτοτρόπως δὲ συνέλεξα ποσὸν σαράντα φράγκων.

» Ἐπῆγα ἢ μᾶλλον ἔτρεξα εἰς Ναυοῦς μὲ τὸ ποσὸν τοῦτο, διὰ ν' ἀγοράσω βιβλία. Μία μετάφρασις τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Πλινίου, διάφορα συγγράμματα περιγηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, οἱ χαρακτῆρες τοῦ Θεοφράστου, οἱ μῦθοι τοῦ Λαροναίου, ἄλλα πολλὰ ἔργα καὶ πολλοὶ γεωγραφικοὶ χάρται ἐξήντησαν τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν πίστωσίν μου. Λέγω πίστωσιν, διότι ἐπειδὴ δὲν ἤδυναμι νά πληρώσω τοῖς μετρητοῖς τὰ ἀνωτέρω, ὁ βιβλιοπώλης, χωρὶς νά με ἔχει ἰδῆ ποτὲ καὶ νά με γνωρίζῃ, μοῦ ἔκαμε πίστωσιν εἰκοσι καὶ τριάντα φράγκων. Ὅταν τὸν ἠρώτησα ποῦ βασιζόμενος ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ ἀφ' οὗ δὲν με γνωρίζει,

» — Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου, μοῦ εἶπε, καὶ εἰς τὴν μεγάλην φιλομάθειάν σου· βλέπω εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου ὅτι δὲν θά με γελάσης.

» Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα ἐκ βάθους καρδίας καὶ τὸν διαβεβαίωσα ὅτι θά βάλω ὅλα τὰ δυνατὰ μου διὰ νὰ δικιώσω τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ ἐμοῦ.

» Καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπισημονικοῦ μου φορτίου ἔκαμα πέντε λευγῶν δρόμον πεζός. Ἐμπορεῖτε νά φαντασθῆτε πόσον ἐκούρασθην. Ἐκτοτε τὸ κελλίον μου μετεβλήθη εἰς σπουδαστήριον· οἱ τοῖχοί του ἐκαλύφθησαν μὲ χάρτας, ἐπειδὴ δὲ τὸ δωμάτιον ἦτο πολὺ μικρὸν ἐκρέμασα τὸ ἐπιπεδόσφαιρον ὑπεράνω τῆς κλίνης μου, ὥστε δὲν εἰμποροῦσα νά ἐξυπνήσω χωρὶς νά ρίψω τὸ βλέμμα μου ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν σημειωμένων ἀστρων του, τῶν ὁποίων τὸ φῶς ἦτο μόνον διὰ τὸ πνεῦμα καὶ ὄχι διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. »

Ἡμέραν τινὰ ὁ Βαλεντίνος εὔρε χρυσὴν σφραγίδα φέρουσα ἐπ' αὐτῆς εἰκόσημον. Ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἄγγελος τις λέγων ὅτι ἡ εὐρεθεῖσα σφραγὶς ἦτο ἰδική του.

— Ἄν εἶνε ἰδική σας, εἶπεν ὁ βοσκός, σὰς παρακαλῶ νά μου περιγράψετε ποῖα εἶνε τὰ ἐμβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε γλυμμένα ἐπάνω της.

— Ἀστεία θέλεις νά κάμης, τῷ εἶπεν ὁ ἄγγελος· δὲν μαθαίνουν εἰς τὰ βουνὰ τὴν τέχνην πῶς νά γνωρίζουν τὰ

ἐμβλήματα· τί ἤξεύρεις σὺ; εἶτε σωστὰ σοῦ εἰπῶ εἶτε ἐσφαλμένα δὲν θά ἐννοήσης τίποτε.

— Ὅπως σὰς ἀρέσει, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεντίνος· ἀλλὰ σὰς δηλώνω ὅτι ἂν δὲν μου περιγράψετε λεπτομερῶς τὴν σφραγίδα δὲν θά σὰς τὴν δώσω.

Ὁ ἄγγελος ἠναγκάσθη νά ὑπακούσῃ, ἀφ' οὗ δ' ἔλαβε τὴν σφραγίδα ἤρχισε νά ἐρωτᾷ περιέργως τὸν βοσκόν, ὡς ἀνταμοιβὴν δὲ τῷ ἔδωκε χρήματα ν' ἀγοράσῃ βιβλία, ἀφ' οὗ τὰ βιβλία ἠγάπα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ νεαρὸς οὗτος σοφὸς ὁ φορῶν ξυλοπέδιλα καὶ πενυχρὸν πάνινον ἐπενδύτην, ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τὰς μελέτας του, ἐπειδὴ δὲ ἔμαθεν ἤδη πολλὰ, ἤρχισε νά βυρύνεται τὴν ταπεινὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὸν νά χρησιμοποιήσῃ τὰς γνώσεις του, ὁπότε δευτέρα περιπέτεια ἐτι εὐτυχέστερα τῆς πρώτης μετέβαλε τὴν τύχην του.

Πρῶταν τινὰ, ἐν ᾧ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν χόρτων, ἔχων τριγύρω τοὺς ἀγαπητοὺς χάρτας του καὶ τινὰ βιβλία, ἐν ᾧ αἱ ἀγελαῖδες τὰς ὁποίας ἐφύλαττε ἔβοσκον παρέκει, εἰς ξένους διήλθεν, ἰδὼν δὲ αὐτὸν τὸν ἠρώτησε τί κάμνει.

— Καθὼς βλέπετε, κύριε, μελετῶ Γεωγραφίαν.

— Καὶ νοιώθεις τίποτε; — Βέβαια· μόνον εἰς ὅ,τι νοιώθω μ' ἀρέσει ν' ἀσχολοῦμαι.

— Καὶ τώρα τί κάμνεις;

— Ζητῶ τὸν δρόμον ποῦ φέρε εἰς τὴν Κεβέκην διὰ νά ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν νά ἐξακολουθήσω εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν της τὰς σπουδὰς μου, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Βαλεντίνος, ὅστις εἶχεν ἀναγνώσῃ ὅτι τὸ πανεπιστήμιον τοῦτο ἦτο ὀνομαστόν.

— Ὑπάρχουν πανεπιστήμια πλησιέστερα, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄγνωστος, καὶ εἰμπορῶ δά σου ὑποδείξω ἐν ὅπου θά γίνης προθύμως δεκτός.

Ἐν ᾧ ἡ συνομιλία αὕτη διήρκει ἀκόμη ἐνεφανίσθη πολυάριθμος συνοδία, ἣ τις ἐπλησίασε μὲ πολὺν σεβασμὸν τὸν ἄγνωστον ὅστις συνωμίλει μὲ τὸν βοσκόν· ὁ ἄγνωστος οὗτος ἦτο ὁ δούξ Λεοπόλδος τῆς Λοραίνης, ὅστις ἐπρότεινεν εἰς τὸν νεαρὸν βοσκόν τὸ πλησιέστερον πανεπιστήμιον νά συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς του. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βαλεντίνος ἐδέχθη.

Αἱ πρόδοί του ἦσαν καταπληκτικαί. Μετὰ τρία ἔτη ὁ δούξ τὸν ἔστειλε νά κάμῃ διάφορα ταξίδια, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲ τὸν ὠνόμασε βιβλιοφύλακά του καὶ καθηγητὴν τῆς ἱστορίας ἐν Λουνεβίλλῃ.

Ὁ Βαλεντίνος Δουβάλ ἀπέθανε τῷ 1772 ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἦτο διευθυντὴς τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

Ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ ἀγαθότης ἤσαν αἱ κυριώτεραι ἀρεταὶ τοῦ ἄλλοτε πτωχοῦ βοσκῷ ὅστις ἀνῆλθεν εἰς μεγάλην περιώπην καὶ ἀπέκτησε πλοῦτον. Μεταβάς νά ἴδῃ τὸ χωρίον του ἠγόρασε τὸν οἰκίσκον ὅπου ἐγεννήθη, καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἀνήγειρε σχολεῖον· ἔπειτα ἠγόρασε καὶ ἱκανὰ στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα ἐχάρισεν εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον τὸσον φιλανθρωπῶς τὸν εἶχε φιλοξενήσει.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, Ίδε σελ. 190]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ Ρόβισσεν ἦτο γνωστός διὰ τὴν ἐκπλαγχνίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἐγκαταλειμμένους συμπάθειάν του. Τὴν τοιαύτην εὐσπλαγχνίαν ἐδείκνυεν ἰδίως τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὅτε ἰδῶρι δὲ εὐκαταφρόνητα ποσὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἦτο δὲ εὐτυχῆς βλέπων ἐπὶ τῆς μορφῆς των τὴν ἐκπληξίν τῆς εὐτυχίας. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἔνεκα τοῦ δριμυτάτου χειμῶνος καὶ τῆς ἐπελθούσης μεγαλειτέρας δυστυχίας, ἡ ἀρωγὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο ἀναγκασιότερη.

Ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἐταιρεία, τῆς ὁποίας Πρόεδρος ἦτο ὁ κ. Ρόβισσεν, διένειμεν ὅλα σχεδὸν τὰ κεφάλαιά της εἰς τὰς πολυμελεῖς οἰκογενεῖας, τὰς ἀσθενεῖς καὶ ἀπροστατεύτους, ὧν αἱ πλείσται ἐκινδύνωνον ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης ἐντὸς ἀθλιῶν δωματίων ἐπὶ ἀχυρίνων κλινοστρωμνῶν.

Ἐπρεπε λοιπὸν νά ἐξευρεθῇ νέος πόρος. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν δὲ τοῦ Ρόβισσεν ἐδόθη ἄδεια νά διοργανωθῇ λαχεῖον πρὸς ἕν φράγκον ὁ ἀριθμὸς.

Πεντακόσια χιλιάδες γραμμάτια ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν· ὁ Ρόβισσεν ἠγόρασε τρεῖς χιλιάδας, τοῦτέστιν ἰσάριθμα πρὸς τοὺς ἐργάτας του.

Ἄπαντες οὗτοι οἱ ἐργάται ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν ἀρχιεργατῶν συνηθροίσθησαν εἰς τὴν μεγαλειτέραν αἴθουσαν τῶν ἐργοστασιῶν, οἱ ἄνδρες εἰς τὴν μίαν πλευρὰν, αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἄλλην. ἠπόρουσαν δὲ διατὶ συνεκάλεσαν αὐτοὺς ἐκεῖ ὁ ἐργοστασιάρχης των.

Ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ κ. Ρόβισσεν μετὰ τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς του, οἱ ἄνδρες ἀπεκαλύφθησαν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐκλίναν πρὸς χαιρετισμὸν τὴν κεφαλὴν.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ κ. Ρόβισσεν ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, ἠθέλησα μετὰ τὸν τρομερὸν χειμῶνα τὸν ὅποιον ἐπεράσαμεν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, νά σας δώσω ἐφέτος ἔξωριστὰ δῶρα. Διὰ τοῦτο παρεκτός τοῦ μ. π. ο. ν. α. μ. ἂν ὁποῖον ἐλάβετε, ἠγόρασα διὰ τὸν καθένα

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἦώρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς δύναται νά ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θά προτιμῆσῃ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλεῖ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλλιλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος προδίδονται τώρα εἰς τὴν ἀπιστεύτως εὐθηνὴν, ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ — ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν —

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2,50 — τοῦ 10^{ου} φρ. 4 — καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξαντλούμενοι θά ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κομμεῖται δι' 100 ἐικόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελιδῶν 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικιλίας, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπινὰ μυθιστορήματα :

Ὁ Ἀνοικτήκαρδος, ἐν τῷ 6^ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10^ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11^ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Τὸ Κεράδιον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Αἱ Διετικὲς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ. — Ὁ Παλαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ καὶ 18^ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20^ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματὸσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν : Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

ἀπὸ σὰς ἐν γραμματίον τοῦ λαχείου τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρείας, τοῦ ὁποίου ἡ κλήρωσις θά γίνῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Εἰς τὸ λαχεῖον τοῦτο ὁ πρῶτος ἀριθμὸς κερδίζει πενήντα χιλιάδας φράγκα, ὁ δεύτερος εἰκοσι, ὁ τρίτος δέκα χιλιάδας, τρεῖς ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀπὸ χίλια φρ. καὶ πενήντα ἀπὸ πεντακόσια. Βέβαια δὲν θά κερδίσετε ὅλοι σας· ἀλλ' ἂν τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ χαρτιοῦ δὲν θά δώσῃ εἰς ὄλους σας τὸν πλοῦτον, εἰμπορεῖ νά δώσῃ εἰς ὅλους τὴν ἐλπίδα. Ἡ θυγάτηρ μου ἠθέλησε νά ἐγγείρη εἰς ἑκάστον καὶ εἰς ἑκάστην ἰδιοχείρως τὸ γραμματίον. — Ζητῶ ὁ κ. Ρόβισσεν!

— Ζητῶ ἡ κυρία Ἑλπινίκη! Ζητοκραυγαὶ ἐνθουσιώδεις ἀπήντησαν εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Ρόβισσεν. Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ παρέλασις πρὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐργοστασιάρχου. Ἡ δεσποινὶς Ἑλπινίκη ἔγρουσα πρὸ αὐτῆς μέγα κίνιστρον πλήρες γραμματίων τοῦ λαχείου, ἐλάμβανε κατὰ τύχην ἐν καὶ τὸ ἐδίδεν εἰς τὸν προσερχόμενον, ὅστις λαμβάνων αὐτὸ, διὰ τόνου ἐκπηγάζοντος ἐκ τῆς καρδίας ἐλεγεν: «Ἐὐχαριστῶ πολὺ, καλὴ κυρία». Ὁ Ἐλευθέρης ἦλθε τελευταῖος. — Σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἑλπινίκη ἐγγειρίζου-

σα εἰς αὐτὸν τὸ τελευταῖον γραμματίον. — Ἐρχεσθε νά φάγωμεν μαζί τὸ μεσημέρι; ἠρώτησεν ὁ κ. Ρόβισσεν τὸν Ἐλευθέριν μετὰ τὸ τέλος τῆς διανομῆς. — Ὡ! κύριε Ρόβισσεν, δὲν τολμῶ. — Μπᾶ! τόλμησε, τόλμησε, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης γελῶν.

Ἐπειτα δὲ παρατηρῶν τὴν ἀμηχανίαν τοῦ προστατευομένου του:

— Ἄν σ' ἐμποδίζῃ τίποτε, δὲν σε ἀναγκάζω, τῷ εἶπε μετὰ γλυκύτητος.

— Ὡ, εἶνε μεγάλη τιμὴ, καὶ θά εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς νά ἔλθω· ἀλλὰ θά εἶμαι περισσότερο εὐτυχῆς ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε νά φέρω. . . .

— Τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου;

— Ναι, ἐφιθύρουν ὁ Ἐλευθέρης.

— Καλὰ, φέρε καὶ τὴν Μυάναν.

— Ὡ, εὐχαριστῶ, κύριε Ρόβισσεν· δὲν εἰξεύρετε πόσον σας εὐγνωμῶν.

Καὶ κατακόκκινος ἀπὸ χαρὰν ἀνέθη ἀσθμαίνων τὰς κλίμακας τῶν ἐξ πατωμάτων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου τὸν ἀνέμεναν ἡ Μυάνα, ἐλθοῦσα νά περάσῃ μαζί του τὴν ἐορτάσιμον ἡμέραν.

Τὴν μεσημέριαν ἤχησεν ὁ κωδωνίσκος, ἡ δὲ δεσποινὶς Ἑλπινίκη, ἥτις ἠσθάνετο πολλὴν ἀνυπομονήσιν νά γνωρίσῃ τὴν μικρὰν μαύρην, ἀνεπήδησεν εὐθύμως.

Μετὰ δυὸ λεπτὰ εἰς ὑπνέτης ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Ἐλευθέριν καὶ τὴν Μυάναν· αὕτη τρέμουσα ἐκ τῆς συστολῆς ἐδίσταζε νά εἰσελθῇ· ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειάν της ἔλαβε μετ' ὀλίγον θάρρος καὶ ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο τὸσον ἀγρία ὅσον τὴν ἐφαντάζοντο.

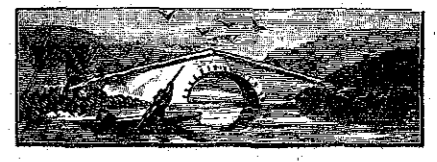
Ἐξεπλήττετο διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐπίπλων, τῶν ταπήτων, τῶν παραπετασμάτων. Ἐξεπλήσσετο καὶ ἐθαύμαζε. Ἡ ἐκπληξὶς της, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός της ἐξηκολούθησαν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ πρὸ τῶν κρυσταλλίνων ποτηρίων καὶ φιαλῶν, τῶν ἐστολισμένων μὲ ἄνθη καὶ πτηνὰ πινακίων καὶ τῶν πολυτίμων μαχαίριων καὶ περονίων.

Πόσον ὠραῖα ἦσαν τὰ πράγματα ἐκεῖνα· πολὺ ὠραιότερα παρὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φιλίητορος Λεβουκά, καὶ τοῦ Λαδουεῖτη καὶ πρὸ πάντων τῆς κατοικίας τοῦ Γιάννακα, ὅπου ὡς μικρὸς κανοδοχοκαθαριστῆς ἔτρωγε διὰ καλαίνου κοχλιαρίου ἐκ κοινῆς χύτρας σούπαν.

Κατευχαριστημένοι καὶ περιχαρεῖς ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἀπῆλθον μετὰ τὸ γεῦμα, ἀφ' οὗ ἠυχαρίστησαν θερμῶς τὸν κύριον Ρόβισσεν καὶ τὴν Ἑλπινίκα, διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν τοῖς ἐπροξένησαν.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 24 'Ιουλίου ε. ε.

540 Συλλαβόγραφος.

Γράμμα ἐστὶ τὸ πρῶτον μου ὡς καὶ τὸ δευτέρον μου κ' εἰς τὸ Διγαλὸν πέλονται καὶ τὸ σύνολόν μου.

541. Δεξέγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόσθεσις, δρόμος τὸ δευτέρον μου κ' εὐκόλως στήν οἰκίαν σου βρίσκεις τὸ σύνολόν μου.

542. Σποχειόγραφος.

Ἐπτά ἔχω στή ράχι μου σφιχτά σφιχτά δεμένα ἀντωνυμίαν δὲ γνωστήν, πολὺ γνωστήν θὰ μ' εἴπῃς. Μὴν τύχη ὅμως τῶν ἐπτά τὸ μέσον καταλίπη, διότι τότε συμφορὰ καὶ ἄλλοίμονον 'ς ἐμένα: ἀντὶ τῶν ἑπτὰ ἐκατὸν θὰ μείνουν γραμμένα.

545. Ἀναγραμματισμός.

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου ἄν με ἀναγραμματίσης ἐν δοξαίῳ δίχως ἄλλο ἔμπροσθέν σου θὰ ζητήσης.

544. Ἀνεγμία.

Ἐνὸ δὲν εἶμαι θάλασσα τὰ περίξ περιθρέω, Τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδι ἐνθεν καὶ ἐνθενέω Συντρίβεται δ' εἰς περὶ καὶ θάπτεται εἰς χάος Καὶ μία πλέει τόλμηρά σχεδία ἀνάως.

545. Ἀνεγμία.

Ἐχω δύο ὄφθαλμοὺς καὶ μακροὺς δακτύλους δύο κοινὸν κάνω τὸ μακρὸ καὶ χωρίζω τὸ πανί.

546. Πυραμίδες.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡς τε ἀναγιγνώσκεται τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης: οἱ δὲ δέκα ἀστερισκοὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ἀποτελῶσι τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ συγγραφέως, οἱ ἀνωτέρω ὅκτω πάλιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀνωτέρω ἑξ ἑνὰ τῶν τριάκοντα τυράννων, οἱ ἀνωτέρω τέσσαρες σφόν καὶ οἱ ἀνωτέρω δύο νήσον τῆς Ἑλλάδος.

547. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσι οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡς τε ἀναγιγνώσκεται εἰς μὲν τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγῶ, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν διάστημα, εἰς τὴν δευτέραν θεά, εἰς τὴν τρίτην ἀντωνυμία καὶ εἰς τὴν τετάρτην ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

548. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῆ ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου πάντες οἱ διαιρέται προστιθέμενοι νὰ δίδουν ἄθροισμα τὸν ἴδιον ἀριθμὸν.

549. Ἐρώτησις.

Ποῖαι νῆσοι τῆς Ἑλλάδος συνονομάζονται ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κατοικοῦ τῆς πρώτης νήσου; Ἐστέλλῃ ἀπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

550-551. Κεκυρμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Πάν μὴ καλὸν δεῖν ὅσον ἐστὶ πρόσθετον. 2. Ἀπόφυγε τὰ πάθη νέου ὄν.

552-556. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἐνὸς ἄλλου, πίντε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσιν ἄλλας τῶσασ λέξεις: Κρίνος, σάπων, κάλαι, δορκάς, ἄρτος.

557. Ἀπλή ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ὡς καὶ τὰ τελικά ἄλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

558. Ἑλλητισμῶνον.

ἠ-εωει-ιο-εειο-οι-ειοι-αα-α-αει-οι-ου

559. Φωνηεντόλιπον.

ν φγς-τσ-πρξ-δς-κτρκς-τς-λλς-θλς-πκτς-κλν-νμ.

560. Γρῆφος.

Μυσία δική ἔνω κύριος. Ἐστέλλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀνδρέου Σπαρατίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Μαΐου ἡ. ε.

425. Κάσος (Κ, σός). — 426. Κερασσοῦς (Κέρας, οὔς). — 427. Χίλων, Μίλων. — 428. Ῥαφαήλ.

Table with 2 columns and 12 rows containing anagrams like ΔΚΣ, ΔΙΟΝΟΣ, ΓΕΡΑΝΟΣ, etc.

Table with 2 columns and 12 rows containing anagrams like ΔΕΝ, ΓΕΡΑΝΟΣ, ΝΑΝΟΣ, etc.

433. Ὅταν με μαύρη μετὰ ἀνήγχι τὶς τὰς λέξεις κόκκινα γράμματα.—434—435. 1, Χῆν, 2, ὄος.— 436—437. 1, Κόμη, κόμη, κόρη, κῆρος, κῆρος, Πόρος—2, Θῆρα, θῆρας, χήρας, χήρος, λῆρος, λῆνος, Ῥῆνος, Ῥῆνος.

443. ΑΙΟΛΟΣ, ΟΜΗΡΟΣ (1, ΑΣωπός 2. Ιοκάστη, 3, ΟΡάτιος, 4, ΑΗνος, 5, ΟΜφολός, 6, ΣΟφοκλής).—444. Μῆδεια φίλον ποιῶ πρὶν ἂν ἐξετάσης πῶς κέρχεται τοῖς πρότερον φίλοις.—445. Μῆδεν ἄγαν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Βιβλία διὰ εὐνομοσίας καὶ παιδείας ἐκδομένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἑδαπλάσεως καὶ πολυμήνου εἰς τὸ Γραφεῖόν αὐτῆς.

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδος ὑπὸ Σοφίας Δημοῦ μεταφρασθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἀδετον. . . . δρ. 1,75

Ὁι Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγῶν καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἀδετον δρ. 1,80

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμυλίου Ἐμαμένου (Ἀρ. Π. Κορυτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωνογίαι καὶ Νηπιαγωγίαι. Μικραὶ στίχαι πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι: Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ἃν ἐκάστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακινῶσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σπουδαίαν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἀδετον ἐκάστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρρειοπώλης ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελακτικώτατος καὶ μορφωτικὸν τοῦ γυρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον δρ. 3,50

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἕξῃ παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακλῆσις εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν υπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

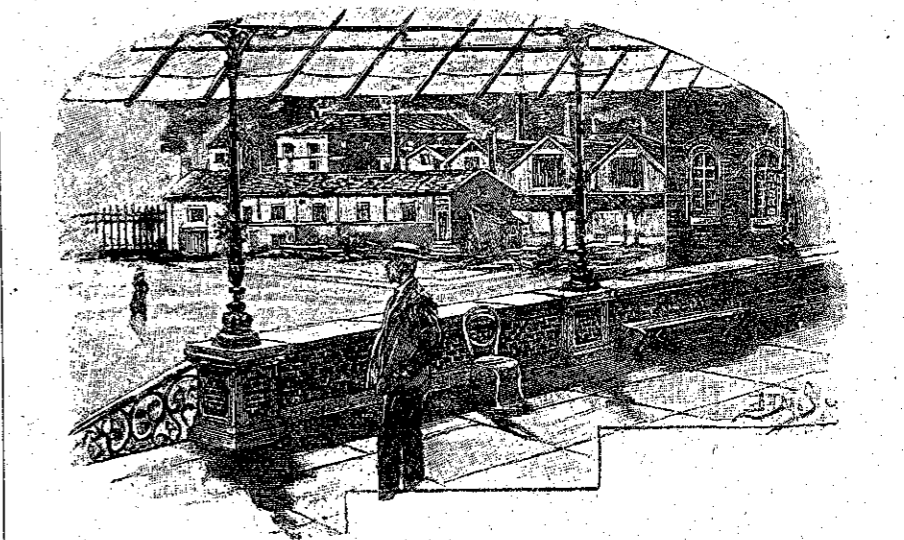
Table with 3 columns: Subscription rates for different regions (Attica, Macedonia, etc.), publication frequency (monthly), and contact information for N. Panagoulas.

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ Α Λ Δ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια: ἴδε σελ. 185] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄.

Ἐὰν ἡ Τριανταφυλλιά εἶχεν εἶπη μόνον περὶ τῆς προσεχούς ἐνάργειας τῆς θήρας παρὰ τὸ ἔλος, ἡ Πετρίνα θὰ διέμενον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἀπειλητικώτατος εἰς αὐτήν: ἀλλὰ τὰ ῥηθέντα περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Κλέφτη καὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ Μομπλέ ἐπέφερον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἐντύπωσιν ταύτην.

Ναί, ἦτο θελακτικὴ ἡ νῆσός της, καὶ ἠτο αὐτόχρονα καταστροφὴ τὸ νὰ τὴν ἐγκαταλίπη ἄλλὰ οὐδόλως ἐγκαταλείπουσα αὐτήν, δὲν προσήγγιζε καὶ μάλατα ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲ ἤθελε ποτε προσεγγίσῃ εἰς τὸν σκοπὸν ὃν τὴ εἶχεν ὀρίσῃ ἡ μήτηρ της καὶ αὐτὴ ὄφειλε νὰ ἐπιδιώξῃ. Ἐὰν δὲ ἤθελε τύχη εὐκαίριαν τινὰ νὰ φανῇ χρησίμος τῷ Κλέφτην καὶ τῷ Μομπλέ, ἤθελεν οὕτω πως δημιουργήσῃ σχέσεις, αἵτινες ἤθελον ἴσως ὑπνοίξῃ αὐτὴ θύρας, δι' ὧν θὰ ἤδύατο νὰ διέλθῃ βραδύτερον, αὐτὴ θὰ ἦτο σκέψις ὀφειλουσα νὰ ὑπερνήκηται πρὸς τὰς ἄλλας καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὴν λυπηρὰν διὰ τὴν ἀποστέρησιν τοῦ βασιλείου της: διότι δὲν εἶχεν ὑπομείνη τοὺς μόχθους καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ ὄδυνου ταξιδίου της, μόνον ἵνα παῖξῃ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, εἰ καὶ λίαν τερπνόν, ἢ νὰ ἐρμώσῃ φωλεάς, ἀλιεύη ἰχθῦς, δρέψῃ ἄνθη, ἀκροᾶται τῆς ὡδῆς τῶν πτηνῶν, παραθέτῃ γεύματα.

Τὴν Δευτέραν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα διῆλθε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρῆς Φραγκίσκας κατὰ τὴν μεσημερινὴν ἔξοδον, ἵνα ὑποβάλλῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν Μομπλέ, εἰ ὅστος εἶχε χρεῖαν αὐτῆς: ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά ἐλθοῦσα τὴ εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ τὴν Δευτέραν δὲν ἤρχοντο ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀγγλίας, δὲν ὑπῆρχε τι πρὸς μεταφράσιν τὴν πρώϊαν ἴσως μεθαύριον. Ἡ Πετρίνα ἐπανελοῦσα εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν της.

«Ὁ Τालουὲλ βλέπων τὴν Πετρίναν ἐρχομένην ἐκάλεισεν αὐτήν» (Σελ. 201, στήλ. 6.)

«Ὁ πατήρ μου ἦτο Γάλλος. — Ὅμιλεῖς λοιπὸν καὶ τὰς δύο γλώσσας; — Μάλιστα, κύριε. — Καλὰ. Θὰ πας εἰς τὸ Σαιμπιῶ, ἃ σε θέλει ὁ κύριος Βουλφράν.» Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐδείξεν ἐκπληξιν δυσαρρεστήσασαν τὸν διευθυντήν. «Εἶσαι ἠλιθία;» Ἐν τῷ μεταξῷ συνῆλθε καὶ εὔρεν ἀπόκρισιν πρὸς ἐξηγήσιν τῆς ἐκπλήξεώς της. «Δὲν εἰζεῦρω ποῦ εἶνε τὸ Σαιμπιῶ. — Θὰ σε ὀδηγήσουν ἐφ' ἀμάξης, ἕννοια σου καὶ δὲν θὰ χαθῆς.» Καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀναβάθρου ἐκάλεισε «Πέτρο!» Ἡ ἄμαξα τοῦ κ. Βουλφράν ἦν εἶχεν ἴδῃ ἰσταμένην ἐν τῇ σκιᾷ παραπλευρῶς τῶν γραφείων, προσήγγισε: «Νὰ τὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ Τालουὲλ, ἔμορφεὶς νὰ τὴν πας εἰς τὸν κύριον Βουλφράν καὶ γρήγορα, δὲν εἶν' ἔτσι;» Ἡ δὲ Πετρίνα εἶχε καταβῆ ἀπὸ τοῦ ἀναβάθρου καὶ ἐμελλε νὰ ἀναβῆ παρὰ τὸν Πέτρον, ἀλλ' αὐτὸς τὴν — Καὶ Γαλλικά; δὲν ἔχεις προφορὰν.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματομικῶν ἐντός συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκλίνας τὴν νέαν των διευθύνσιν, συναποστελλόντες τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας τακτικής. Παράκονα περὶ μὴ λήθους εὐχίων γινόμενα μετὰ παρήλθον διακαινητέον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνστή Κωνσταντινίδου 1895—8717.